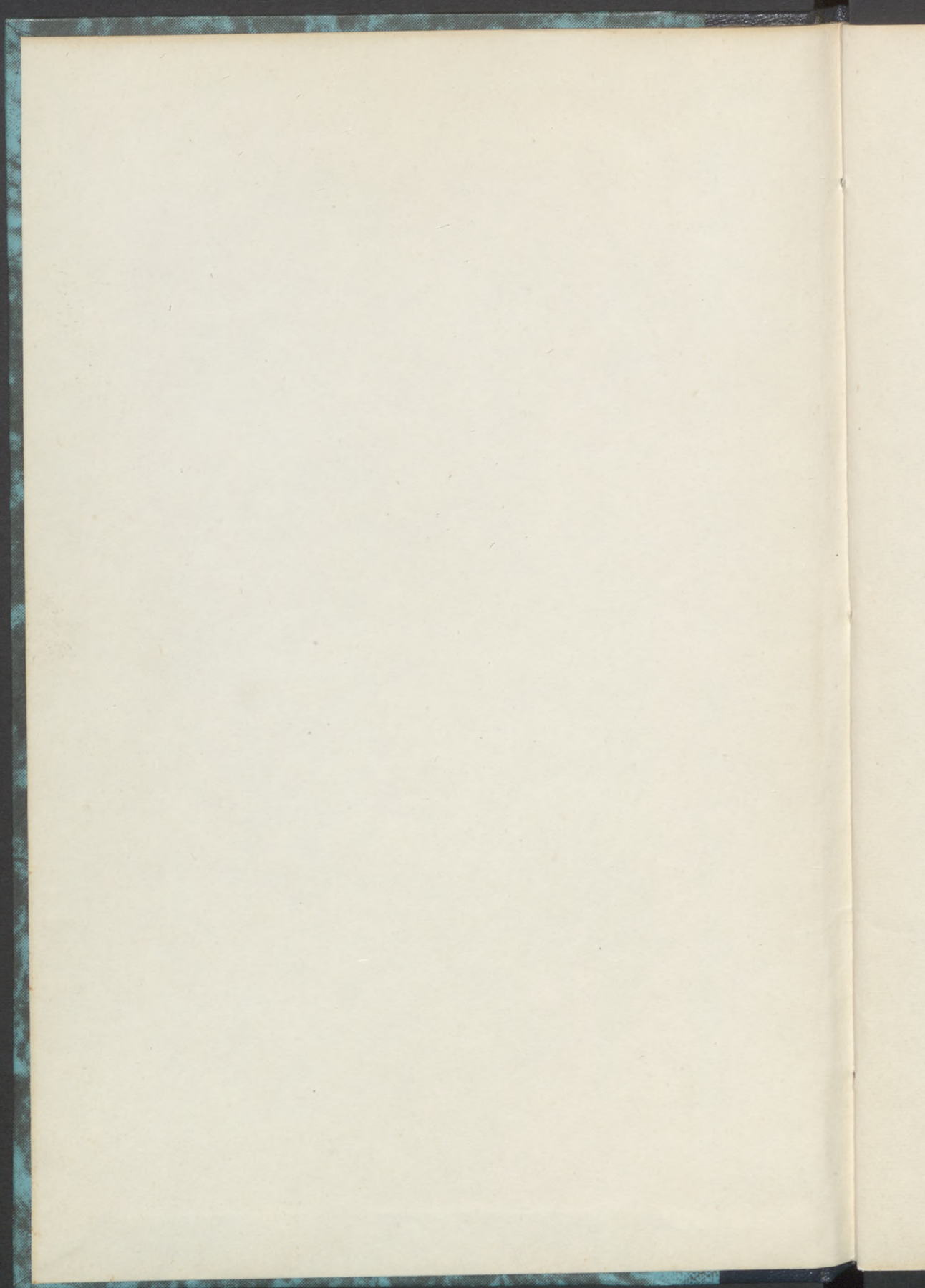
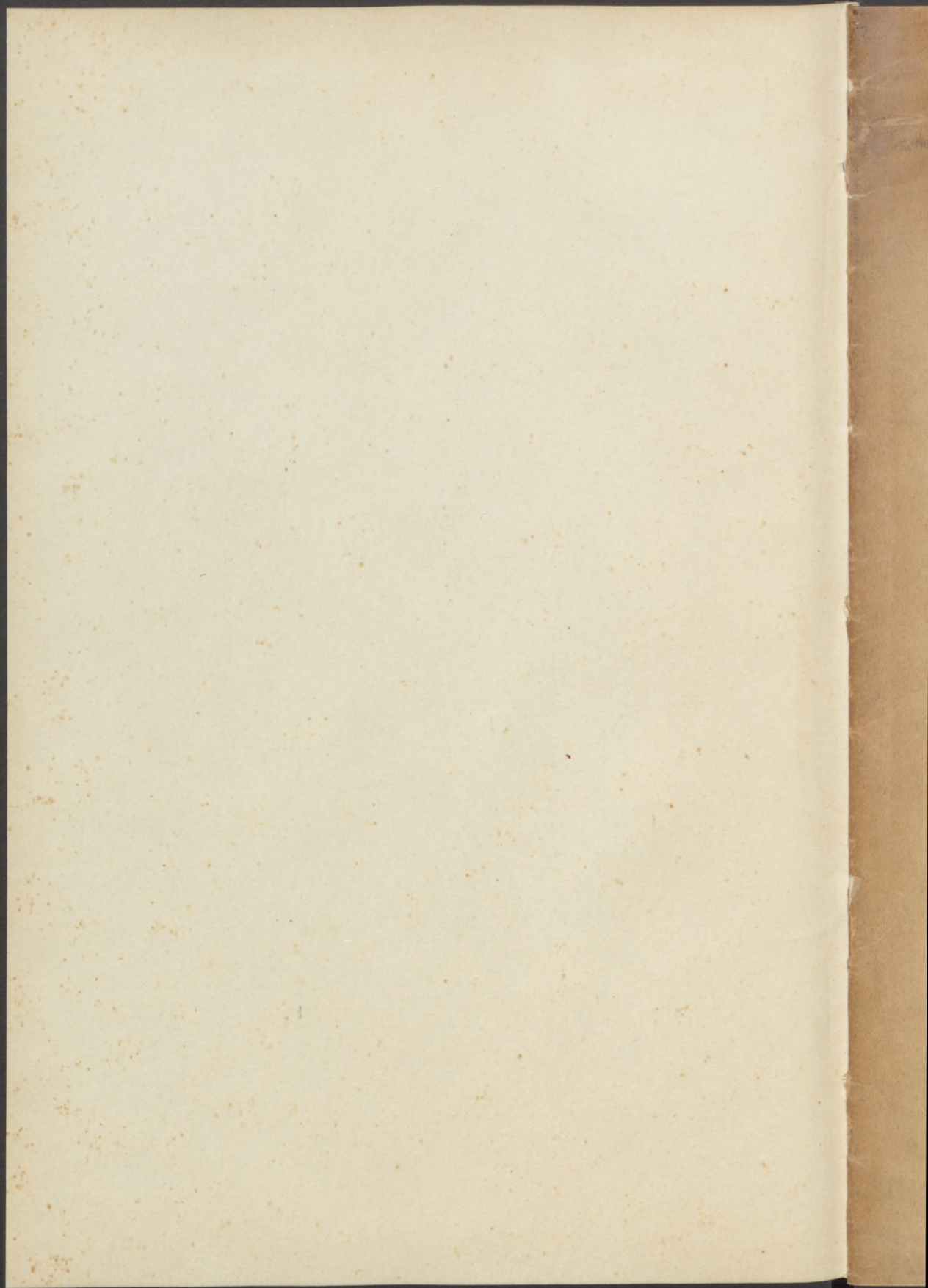

302.959
52K
.....

302959

IFJ. HEGEDÜS SÁNDOR

A MARABUT

SZÍNMR
EGY FELVONÁSBAN

BUDAPEST,
SINGER ÉS WOLFNER IRODALMI INTÉZET RT KIADÁSA

110-60

Szereplők: a Marabut (Sidi El Hadje), Cecil nővér, a vízhordóleány, a karavánvezető, a benszült, a gazda (a tevelajdonos).

(Történik Biskrában, az Afrikai Miasszonyunk Missziós Nővérei házában. A színpad egy része oázis, amelyet egy köfal választ el, Miasszonyunk nővéreinek házától. Oldalt a háttérben a ház épülete látszik templommal. Elöl kőpad, virágos-kert és az oázis pálmái. Idő: jelenkor.

Benszült: *(a karavánvezetőhöz)* Mi hír a sivatagban?

Karavánvezető: Lehet valami ujság a sivatagban? Minden a régi, a Számum szele hordja a homokot, csakúgy, mint a próféta idejében...

Benszült: És a régi mindig új marad. Mi egy homokszem? S mi egy homokszem élete...

Karavánvezető: S mi egy ember, s mi egy ember élete... *(A máhásokhoz hátrafordul és rájuk szól)* Rakodjatok le és pihentessétek a tevéket... Nagy terhet hordtatok.

Benszült: Ilyenek vagyunk mi emberek. Szeretjük az állatot, gondozzuk és kíméljük. De alig tudjuk szeretni a felebarátunkat, mert vajjon mikor szólunk mi így öhozzá: „Tedd le a terhedet és pihenj“...

Karavánvezető: Az egy helyhez kötött ember magabamélyed és ráeszmél az élet bajaira. Aki mozog és tevékeny munkát végez, az nem ismer fel minden porszem mögött egy életet. Ki cselekszik akarattal? Vajjon te-e, aki innen alig moccan ki, avagy pedig én? Aki tevéimmal viszem a portékát, egyik messze helyről a másikra. Avagy az a szent ember, akit a sivatagban láttam bolyongani és végtelen volt körülötte a magány...

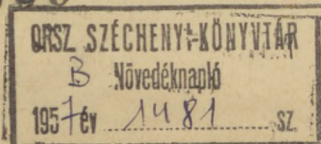
Benszült: Ki az, akit láttál? Szent ember?

Karavánvezető: Az! Az az öregember, aki nap-nap mellett vonszolja szent hittal gyenge testét és nincs nyugta sehol, — egy nagy vágy hajtja.

Benszült: Minő vágy az, ami hajtja?

* 2 *

302959

Karavánvezető: Nem tudod? Hát nem halottál sohasem róla? Ő nem portékát cipel, ő nem hajszolja a haszon gyönyörét, hanem keresi a lelke nyugalma... Keresi Allahot...

Benszüzlött: A próféta vezesse lépteit.

Karavánvezető: Vezeti is... Itt is hallottam róla. Amott is hallottam róla. Összerakosgattam a hallottakat s mind-ebből egy nyughatatlan, szinte érthetetlen emberi élet képe tárult elém... tudod ki ez az ember?

Benszüzlött: Ha megtisztelsz azzal, hogy elmondod nekem, amit róla tudsz, hálás leszek szavaidért.

Karavánvezető: Úgy értesültem, hogy ez az ember, aki ma öreg és töpörödött, az életnek ugyanazt az útját járta meg, mint hajdanában az atyja s előtte a nagyatyja a legelső Sidi El Hadje, aki a maga idejében a Marabutok szentéletére adta magát... Ő tehát, tudomásom szerint, családjának immár harmadik tagja, aki belépett a zarándokok szent sorába.

Benszüzlött: És néki van-e családja, vannak-e fiai?

Karavánvezető: Erről én sem tudok. Úgy él, mint akinek senkije sincsen. Mondják, hogy fiatal korában szép szál legény volt. Nagyerejű, bátor. Minden vakmerő tette elszánt, aki nem félt a veszélytől, nem félt a túlerőtől, hitt Allahban, aki megacélozta karját és hitt önmagában, aki megvalósította Allah akaratát.

Benszüzlött: *(Kilörö örömmel)* Harcos volt?

Karavánvezető: Első, az elsők között. Őrjítő véres küzdelmekben éles damaszkuzi kardpengéje kaszálta a hitetlenek fejeit, s amerre járt, — hullott a pogány.

Benszüzlött: *(Örömmel)* Nagyszerű ember! Remek ember! Allah il Allah!

Karavánvezető: Ereje, ügyessége, bátorsága, rettenhetetlensége teljében volt, amikor a legvéresebb ütközet után, amelyben felülmúlta önmagát, vezére előlépett, aki magához hívatta, hogy megölelje és megjutalmazza nagy tetteiért s ekkor Sidi el Hadje egy kézmozdulattal elhárított magától mindent és így szólt: „Vezér, aki eddig vezérem voltál, tudd meg, hogy e perctől fogva én többé nem állok vitézeid sorába, reám ezután ne számíts, leteszem kardomat s eltűnök harcosaid sorából!” A vezér ámulva szólt hozzá: „Mi történt, legjobb vitézem?”

„Hiába mondom meg, felelte ő, szavamat úgysem tudnád megérteni!”

„Én ne tudnám megérteni? Én? Aki eddig a legnagyobb szeretettel figyeltem lépteidet? Aki ifjúkorodtól kezdve ismertelek?!“

Erre Sidi El Hadje így szólt: „Amikor végignéztam azon a renden, amit ebben az ütközetben a hitetlenek soraiban vágtam, egyszerre csak megakadt szemem egy haldoklón. Fiatallégy volt. Nyaka tövében tátongó sebbel, kedves arcán egy megnyihult mosoly. Szeme valahová messze, egy szebb világba meredt, ajka megmozdult és boldogan suttogta: „Te érted halok meg szeretett...“ és itt mondott egy szót, amit nem igen tudtam megérteni, de ebben a szent pillantásban, mintha egy láthatatlan kéz nehezedett volna rá a szívemre, s valaki azt suttogta volna, símogató hangon: „Ugye fiam, — ezután már soha többé nem bántasz engemet...“ Sidi El Hadje elhallgatott, a vezér rámeredt emberére, összecapta két kezét és bánatosan kiáltott fel: „Allah irgalmaz! Legjobb vitézem esze megháborodott!“... Sidi El Hadje pedig eltűnt örökre a táborból.

Benszüllött: Csodálatos történet, vajjon ki szólhatott hozzá?

Karavánvezető: Allah hangját vélte felismerni s azóta keresi őt fáradhatatlanul, mindenfelé.

Gazda: *(A tevék gazdája, az oázis földbirtokosa jön, „Salam alaküm“ üdvözlésekkel köszöntik egymást. Karavánvezető, meg a benszüllött s a gazda)* Milyen számadással örvendezteted meg hű barátodat?

Karavánvezető: Eddig sikerrel jártunk, útunk és munkánk eredménye mindent összevéve kilenevenhét arany. Ezt átadom neked ebben a zacskóban, de ne feledkezzél meg arról, hogy mi, nehéz munkát végeztünk a te érdekedben...

Gazda: Régtől fogva ismersz és tudhatod, hogy sohasem feledkeztem meg hű embereimről. *(A karavánvezető, a málhások, a gazda, sorra elbeszélgetve, elvonulnak. Kis szünet van.)*

Benszüllött: *(Leül egy pálma alá, leteríti imádkozó köpenyét és a Koránból, letérdelve kezdi zömmögve énekelni, nagy hajlongások között, a bekezdő Surát.)*

Marabut: *(bejön, csendesen, fáradtan, félig lehúnyt szemmel, szinte vánszorog, kissé megáll, figyelmes lesz, hallgatja a Sura-igét, bólint a fejével, lassan közelebb jön, csendesen az imádkozóhoz, ő is leteríti imatakaróját melléje és együtt züm-*

mög, énekel a benszülöttel. Az ima végén a benszülötthöz fordul)
Allahu Akbar! Allah áldjon meg legszebb áldásával testvér!

Benszülött: Nagy öröm nekem, szent Marabut, hogy megtiszteltél közelségeddel.

Marabut: Csak egy megtiszteltetés van, testvér és ez az, hogy ajkunkra vehetjük a Próféta szavait.

Benszülött: Számomra ez a legnagyobb odaadás, amit szegényember létemre Allahnak nyújtani tudok.

Marabut: És te mindig közelebb érzed magadat Allahhoz, amikor imádkozol?

Benszülött: Közelebb? Erre még nem gondoltam. Miért kérdezed ezt tőlem?

Marabut: Mert én, aki már sok éve járom a pusztát és mondom a Surák örökké szent szavait, nagy fájdalomra arra ócsudtam, hogy egyre távolabb vagyok tőle.

Benszülött: *(kissé megijedve)* Bocsáss meg szent ember, de én ezt nem értem.

Marabut: Látod ez az én fájdalom, testvér! Hogy bár felismertem ezt a szörnyű igazságot, — magam sem értem!

Benszülött: *(erre már nagyon meghökken és félve néz a Marabutra)* Uram attól tartok, hogy egy nagy szerencsétlenség nehezedik reád, Allah adjon neked erőt és kitartást, én magadra hagylak. *(Fejét csóválva elmegy.)*

Marabut: *(egyedül marad a színen, a nap lemenőben vörös fényben süt le a pálmák között, a kolostorból ének hallatszik ki, húsvét szombatjának estéjén, a feltámadás ünnepére készülnek. A Marabut felfigyel az énekre, az arca kissé kisímul) Hurik énekelnek... (Feláll és összehajtja imádkozó kendőjét, sokáig néz a kolostor kapujára, látni rajta, hogy be szeretne oda kopogtatni. Közben az ének elhangzik, a kőfal kiskapuja kinyílik s a fején egy korsóval egy fátyolos leány kilép az ajtón. Átmegy a színen, a Marabut tekintetével kíséri, majd a lány visszajön teli korsóval, amelyet ott, a szín hátsó részén merített az Oázis édes-vizű medencéjéből.)*

Marabut: *(félleg mormogva, de a végefelé hangosabban)* Most, hogy látom a tele korsót, most érzem torkomban a szörnyű szomjúságot!

Vízfordóleány: *(felfigyel az utolsó szavakra és visszafordul)* Szomjas vagy?

Marabut: Adnál nekem korsód vizéből?

Vízfordóleány: *(leveszi fejéről a korsót, átnyújtja neki)* Tessék.

Marabut: *(összeteszi két tenyerét, a leány abba óvatosan önt vizet és a Marabut iszik. Aztán lerázza kezéből a vízcseppeket és így szól a leányhoz)* Allahra! Felüdítettél... Fogadd az öreg vándor szerető áldását.

Vízfordóleány: Miért hálálkodol... Erre nem adtam okot. Mi mindenkinek adunk a forrás üdítő vizéből, aki arra megszomjazik.

Marabut: Ti... Akik ebben a házban éltek? Már az előbb felüdítettétek szomjúhozó lelkemet, azzal a szép énekkel, amit énekeltetek.

Vízfordóleány: Húsvétunk zsolozsmáját énekeltük együtt a szent nővérekkel.

Marabut: Szent nővérek?...

Vízfordóleány: Igen, ez itt a Mi Asszonyunk Misziós Nővéreinek kolostora...

Marabut: Kolostor?... *(Érezni a szaván, hogy nem érti.)*

Vízfordóleány: Akik lányok, lemondtak a földi élet hiúságairól, akik örömeiket abban lelik, hogy a Mi Asszonyunk szolgálói lehetnek, egyrészüik ebben a házban gyűltek össze és itt végzik a szeretet munkáját.

Marabut: A Mi Asszonyunk? *(Érezni, hogy nem érti, hogy miről van szó.)*

Vízfordóleány: Hallottál már valamit, valaha Jézusról?

Marabut: *(Jézus szavára megdöbben)* Kiről? Kiről? Ismételd ezt a nevet!

Vízfordóleány: Jézusról, Isten fiáról... Akit az Úr leküldött a földre.

Marabut: *(két kezével eltakarja arcát, aztán maga elé néz)* Jézus!... Jézus!... Jézus!... Megtaláltam!... Megtaláltam!... Látok egy harteret, látok egy... haldokló szép fiatal

legényt, látom kedves arcának földöntúli mosolyát, s hallom a hangját, utolsó sóhaját, de ... akkor... akkor... nem értettem a végét: „Te érted halok meg szeretett...” (*kezét leereszti és felnéz az égre*), akkor elindultam, hogy megtaláljam azt a szót, melyet nem tudtam megérteni akkor... de rátaláltam... Jézus!... A keresztények prófétája.

Vízfordóleány: Nem próféta volt, hanem Megváltó. A szenvedő emberiség, mindnyájunk Megváltója... s az ő anyja volt Mária, a Mi Asszonyunk!

Marabut: (*török áldást int*) Boldog anya, aki megajándékozhatott titeket a Megváltóval.

Vízfordóleány: Nem csupán minket, hanem mindenkit, akinek a lelke megrezdül örömeiben, nevének említésére.

Marabut: (*elgondolkozva ismétli lassan az utolsó szavakat*) Megrezdül nevének ismétlésére...

Vízfordóleány: (*elmenőben*) Békesség veled.

Marabut: (*egyedül marad*) Békesség!?!... De hol keressem azt. (*Újra feláll és indulni készül.*) Még meddig bírom erővel... Jární, egyre jární a pusztaságot... mikor belül, belül azt érzem, hogy minden lépésemmel egyre jobban távolodom tőle... (*Indulni készül, a kolostorból újra hallatszik a zsolozsmaének.*) Csodálatos muzsika. Idegen, — és mégis megértem! (*Hallgatja az éneket.*) Olyan ez, mint egy üzenet... (*A kolostor felé megy, nézi, megtapogatja a kaput, fejét csóválja, úgy érzi, hogy ránézve reménytelen az egész helyzet.*) Hiába... ide én nem fogok bejutni sohasem. (*A kapun lógó kopogtató nyele a kezébe akadt és ő önkénytelenül, félve kopog.*)

Cecil nővér: (*még nem látni, de hangja hallatszik belülről*) Zörgessetek és megnyittatik...

Marabut: (*visszalép és körülnéz*) Ki szólt hozzám? (*Kis szünet, a Marabut most már bátrabban kopog.*)

Cecil: (*erre megjelenik a kapunál és kinyitja a kémlőablakot és kinéz*) Ki vagy?

Marabut: Én, Sidi El Hadje vagyok, családomból immár a harmadik, ki magára vette a Marabutok nehéz sorsát.

Cecil: És mi járatban vagy?

Marabut: Elhagytam nyughelyemet, Zariamát és kiementem a pusztába...

Cecil: Hová vitt útid?

Marabut: Olthatatlan vágy hajtott engem, hogy a Korán szavainak útján egyre közelebb érjek az igazhívők istenéhez, Allahhoz.

Cecil: S miért kellett ezért a sivatagot járnod?

Marabut: Hogy ne legyen senki és semmi köztem és ő között, hogy a színe elé kerülhessek és megismerhessem őt teljes nagyszerűségében.

Cecil: És eljutottál hozzá?

Marabut: Sokszor hittem, hogy már csak egy lépésnyire vagyok tőle és be kellett látnom, hogy messzebb vagyok tőle, mint valaha.

Cecil: Mit tettél erre jámbor Marabut?

Marabut: Magambaszálltam, imádkoztam s újra elindultam a megkezdett úton.

Cecil: El is fogod érni célotat... jó öreg...

Marabut: Miért mondod ezt ilyen határozottan?!

Cecil: Mert lelkedben él a hit és a remény!

Marabut: Nagy titkot bízik rád, az én nagy nyomorúságomat, az én lelkemben már nincs hit és nem él a remény.

Cecil: Hogy történhetett ez?

Marabut: Figyelj ide jóságos szíveddel!... Én mentem szent hitemmel, fogadalmamhoz híven. Nem bírt le sem a Számum viharja, sem az éj hidegje, sem a nap tüze. Sem a szomszúság, sem a fáradság... Dacoltam minden ellenséges erővel, csak mentem... mentem, mert lelkem azt mondta nekem: „Menj és meg fogod találni életed célját“.

Cecil: De hisz akkor...

Marabut: Elszálltak az évek, évtizedek felettem. A kétésegek egyre jobban elhatalmasodtak rajtam... Gondolataim elmélyültek, de már nem bírok velük, úgy érzem, hogy ezután már ők uralkodnak fölöttem. Úgy érzem, hogy már csak egy lépésnyi erőm van, és hiába jártam a sivatagot.

Cecil: És hited, reményed...

Marabut: Nyoma veszett. Hiába keresem magamban, mindenütt sívárság van és most már nem látom Allahot, sem körülöttem, a természetben, sem önmagamban, a szívemben. *(Megtántorodik és fáradtan rogyva leül a kapu elé.)*

Cecil: Vándor! Mi bajod? Erőd elhagyott?

Marabut: *(fáradtan nyög, fájdalmasan)* Allah, téged kerestelek egy életen át.

Cecil: Beteg vagy? *(Kinyitja a kiskaput, kilép rajta és az összeomlott ember felé hajol.)* Szegény ember! Hallod-e a hangomat?

Marabut: Hallom.

Cecil: Ne hagyd el magadat! Ha eddig volt erőd, akkor legyen még ezután is. Az Isten irgalmas mindnyájunkhoz, téged sem hagy el nagy bajodban. *(Az ajtón át a kolostor felé bekiált.)* Testvér... Testvér... Hamar, testvér.

Vízhordóleány: *(kisiet és Cecilhez szalad)* Itt vagyok.

Cecil: Ez a szegény ember erőtlenül esett össze, ha itt hagyjuk így, elpusztul. *(A vízhordóleány szó nélkül letérdel a Marabut mellé és segít felemelni.)*

Vízhordóleány: Bevisszük...

Marabut: Tudom... Hallottam... Zörgessetek! És megnyitattik... *(Cecil nővér és a vízhordóleány beviszik a Marabutot, a kaput beteszik maguk után. A padra fektetik, vánkost tesznek a feje alá, miközben a szent nővérek éneke újra hallatszik a klastromból.)*

Cecil: *(vízhordóleányhoz)* Igazítsd meg a lábát. A feje alját segíts rendbehozni. Addig tartom a fejét.

Vízhordóleány: Szegény öreg... Szederjes az ajka!

Cecil: Olyan szépen elbeszélgettünk, — úgy szóltunk egymáshoz, mint atya a leányához, *(felriadva)* a keze jéghideg.

Vízhordóleány: Nem fájlalta semmijét?

Cecil: De igen... a *lelkét* fájdtotta.

Vízhordóleány: Mégis tenni kellene valamit... talán vizet hozok.

Cecil: Vízet?! Mindenesetre, de hozatsz mindjárt egy kis tejet is. Talán az éhségtől esett össze.

Vízhordóleány: Szaladok! *(Elsiet.)*

Cecil: *(a Marabut fölé hajol)* Öreg!... Öreg ember! Hallod? Szólok hozzád! Mindjárt segítünk rajtad! *(Figyeli.)* Nehezen lélekezik! Hörög!

Vízhordóleány: *(visszajön)* Itt a víz! Itt a tej!

Cecil: Előbb egy kissé lemossuk az arcát, meg a fejét. *(Megcselekszik.)* A hűs víz jót fog neki tenni!

Vízfordóleány: Itt a kendő.

Cecil: Óh, most felsóhajtott! *(Föléje hajol.)* Jobban vagy öreg vándor?

Vízfordóleány: Emeld fel kissé a fejét, megpróbálkozom a tejjel... Nem nyitja ki a száját, nem iszik...

Cecil: Egy-két kortyot csupán, öreg vándor... Ez jót fog tenni, erőt ad...

Vízfordóleány: Hiába, a szemhéjja sem rebben.

Cecil: Az arca is jéghideg... Istenem! *(Lefektetik a vándort, mindketten melléje térdepelnek és imádkoznak.)*

Vízfordóleány: Könyörületes Isten!

Cecil: *(kis szünet után, hitteljesen és nagy bensőséggel)* Jóságos Istenem, mindnyájunk Atyja, Szent fiad és a Mi Asszonyunk nevében fohászkodunk Hozzád, ne hadd el nehéz órájában ezt a te bolyongó gyermekedet, akit mi hiába igyekszünk életre kelteni.

Vízfordóleány: Hallgasd meg könyörgésünket Mária malasztal teljes!

Cecil: Ez az öreg vándor, el nem lankadó erővel egész életében igyekezett Hozzád, ha talán nem is a helyes úton járt, nem tudta, hogy Hozzád igyekszik, hogy szomszédhoz lelke te utánad epedt és mégis minden erejével Hozzád igyekezett. Amikor idevezéreltetted lépteit, talán éppen közvetlen a célja előtt összerogyott és most nem tud magáról.

Vízfordóleány: Mária... Mi Asszonyunk, könyörülj érettünk!

Cecil: Ez az öreg vándor még nem fejezhette be földi útját, azt te tudod legjobban s éppen ezért fordulunk Hozzád ebben a legnehezebb órában, légy hozzá irgalmas, hogy ne élt legyen hiába!

Cecil és a Vízfordóleány együtt: *(nagy hittel imádkozzák a „Miatyánk ki vagy a mennyekben“, oly áhitattal, mintha Istent idéznék, meg-megismételve egy-egy sorát az imádságnak, de csöndesen. Végül hangosan hangzik fel)* Legyen meg a te akaratod.

Marabut: *(erre lassan felül)* Az én akaratom az, hogy minél közelebb jussak... *(Marabut nem folytatja tovább szavait.)*

Vízfordóleány: Isten csodát tett. *(Nyújtja az öregnek a tejet,)* *(az öreg egy-két kortyot iszik).*

Cecil: Mária, Mi Asszonyunk, meghallgatta kérésünket. Igyál egy korty tejet.

Vízfordóleány: Mit hozhatok még?

Cecil: Azt hiszem, most már nem kell semmi.

Vízfordóleány: *(elmenőben)*. Az Isten irgalma legyen velünk továbbra is. *(Elmegy)*.

Marabut: *(körülnéz boldogan)*. De szép itt, itt van esőnd és itt van a nagy nyugalom.

Cecil: Ez itt kolostorunk külső udvara.

Marabut: Szép, nagy erős falak veszik körül, mintha nem is ember keze emelte volna.

Cecil: Messze idegenből jött emberek építették.

Marabut: De nem a falak teszik, mert itt még a levegő is más. Balzsama a béke és a bizalom.

Cecil: Amit te itt érzel magad körül, az a szeretet mindent legyőző varázsa.

Marabut: Mit nevezel te szeretetnek? Más az, mint amit mi ismerünk?

Cecil: A mi szeretetünk, Jézus ajándéka. És csodatevő szeretet... Te is érezted, amikor bizalommal kopogtattál a szeretet hajlékának ajtaján.

Marabut: Igen, most tudom, minő soha nem érzett nagy megnyugvás fogott el nálatok, jólesően!

Cecil: És ezt te idáig még sohasem érezted?

Marabut: De egész életemen át — „ezt kerestem.“

Cecil: És hiába kerested?

Marabut: Idáig igen, de most úgy érzem, hogy megtaláltam.

Cecil: Boldoggá tesznek szavaid.

Marabut: *(elgondolkozva)* Hát annyira érdekel téged az én sorsom, egy szegény öregember gyámoltalan sorsa?

Cecil: Akinek lelke van, az nem szegény. Ne hidd, hogy te szegény vagy. Aki megáhitja az Urat, az gazdag lelkiekben... és az ott ül Jézus asztalánál.

Marabut: Jézus?... Mintha egy szerető kéz simogatna lágyan, mikor ezt a nevet kimondod. Óh, beszélj róla nekem!

Cecil: Figyelj. Az emberek mindig rosszabbak és rosszabbak lettek. Hiába hangzottak intő szavak, a lelkek süketek és vakok maradtak. Amikor már az élet ott állt a pusztulás szélén, az Úr megkönyörült rajta és elküldte hozzá egyetlen fiát, a mi Urunkat, Jézust . . .

Marabut: Milyen szépen muzsikál a hangod, mikor ezt a nevet mondod: Jézus.

Cecil: Mennyei muzsika. Eljött közénk, itt élt közöttünk, és szívéből áradt ránk a mindent megértő, mindent megbocsátó, mindent termékenyítő szeretet . . . A sátán hiába kísértette meg . . . Végül kioltotta életét, mert hisz tudod, keresztfeszítették és ekkor . . . ekkor kezdődött Jézus igazi élete, mely halhatatlan és örökrevaló . . . Millió és millió élete lett, mert az ő élete mindenkié . . . Az enyém is, a tiéd is.

Marabut: Úgy mondod, hogy az enyém is? . . . A sivatag erőtlén vándoráé?

Cecil: Igen, hisz ő vezérelte ide lépteidet s véget vetett bolyongásaidnak. Nyugtát adott neked. Ezután már nem kell reménytelenül gyötrődnöd és járnod a sivatagot, keresned lelked nyugalmát . . .

Marabut: Óh, az én nyugalmam! Bűnös lelkem könyörtelenül hajszol végig egy életen, vétkeztem mások ellen és vétkeztem önmagam ellen.

Cecil: Te vétkeztél? . . . Aki mindig kerested Istenedet? Hogyan járhattál volna bűnös utakon?

Marabut: De, de. Fiatalon üzött az olthatatlan kapzsiság, igyekeztem ravaszabb lenni felebarátaimnál, silány portékákkal kereskedtem s igyekeztem úgy túladni rajta, mintha értékes, drága holmi volna . . . És bennem bízó, gyanútlan volt az a meseszerűen bízó ember is, aki jólelkűen engedett fel hátára, mert azt hazudtam neki, hogy már nem bírom erővel, oda tereltem a szomszéd kertjéhez azt a hiszékeny világtalant és a vak hátára kapaszkodva, *leloptam* a szomszéd kertjének érett gyümölcsét . . .

Cecil: Szegény, megtévedt testvérem! . . . De úgy látom, úgy érzem szavaidból, hogy megbántad bűnödöt és meg is vezekeltél érte . . .

Marabut: És . . . és . . . És én hirdettem a Korán szent ígését. Hirdettem Hadithokat, vagyis szent tanokat, mintha azok

a Próféta tanai volnának, pedig én eszeltem ki őket, hamisat adtam, mikor igazat vártak a hívők, és én ezért pénzt fogadtam el . . . Láthatod tehát, hogy nagy az én bűnöm . . .

Cecil: Minden bűnre van bűnbánat, ha a bűnös megtér magában, felismeri gyarlóságát és megjavul.

Marabut: Ezt akartam, ezt éreztem! Ezért jártam kétségbeesetten és immár reménytelenül a sivatagot. De lelkem nem talált megnyugvást, rossz úton jártam.

Cecil: Jó úton jártál . . . *Hisz ideértél* . . . Nem érted! Mihozzánk! a Mi Asszonyunk hajlékába!

Marabut: Úgy gondolod? Úgy gondolod, hogy egy jól-eső véletlen hozott ide . . .

Cecil: Most sem érted? . . . Fölötted is uralkodik az Úr Jézus . . . Hisz te őt kerested a pusztában . . . Bár nem sejtetted . . .

Marabut: Hogyan? . . . Én Jézust kerestem a sivatagban?

Cecil: Minden jóra való lélek őt keresi!

Marabut: Most kezdem megérteni szavaidban az igazságot.

Cecil: Mert már közel vagy hozzá.

Marabut: Egyre nyugodtabb leszek. Nagy a lelkem megkönnyebbülése, úgy érzem magam, mint a fáradt karaván, mely Szánum viharjából beért a hűs Oázis ligetébe, ahol a pusztító vihar felett úrrá lett a béke és a nyugalom.

Cecil: Örömmel hallgatlak, mert róla beszélsz.

Marabut: *(csodálkozva)* Jézusról?! . . . Úgy gondolod, hogy én, én is tudok már róla beszélni?

Cecil: Lelkedben már bontakozik az ő megismerése. Az a nyugalom, melyről beszélek, már az ő áldása.

Marabut: Hát ő megáldhat engem?

Cecil: Már meg is áldott.

Marabut: Hogyan lehet ez?!

Cecil: Meg kell tanulnod, hogy Jézus mindnyájunkban ott él, akinek csak lelke van. Gondját viseli annak is, aki nem tud róla . . . Mindig jelentkezik, amikor mi gyarló emberek a legnagyobb baj óráit éljük. Akkor nem hagy el minket, hanem eljön értünk, kézenfog, és csodatevő szeretetével magához von bennünket és elvezet, mert ő az Út, az Igazság és az Élet!

Marabut: (*megismétli*) Az Út, az Igazság, és az Élet!

Cecil: Látod vándor, el kellett jutnod hozzánk, mert *ez a Jézus örök újjászületése*, valahányszor megértik, ő akkor mindig újjá születik és ebben van az ő örök feltámadása!

Marabut: Azt akarod ezzel mondani, hogy hiába igyekszik az ember pusztítani, rombolni, mert minden, mit letarolt az ember keze, . . . mégis új életre kél?

Cecil: Mert megértetted Jézust! Mert nem embert ölni, pusztítani, rombolni, hanem építeni és szeretni . . . Szeretni kell!

Marabut: Miért nem tudtam én ezt ifjú éveimben? Mikor azt hittem, hogy a gyilkos erőszak az élet törvénye, mert mindenkor ezt láttam magam körül . . .

Cecil: Messziről indultál el és sokat bolyongtál és tévelyegtél, míg végre eljutottál ide, szegény vándor.

Marabut: Szegény? Eddig az voltam, most már nincs mit kívánnom az élettől . . . Dúsgazdag vagyok!

Cecil: Értelek, Sidi El Hadje!

Marabut: *Furcsa!* most, amikor oly erősnek érzem magamat, mint *életemben soha még*, azt kell tapasztalnom, hogy alig tudom felemelni a kezemet. Testi erőm elhagyott. Befejeztem vándorutamat . . . Egy fáradt vándor célhoz ért.

Cecil: Ugyvan... Te eljutottál hozzám, akihez mindnyájan igyekszünk.

Marabut: Fogd meg a kezemet, mert kérni akarok *tőled* valamit.

Cecil: (*megfogja a kezét*) Mit kívánsz?

Marabut: Te vagy az a nő, aki legjobb volt hozzám földi életemben. Elsegítettél oda, ahová süketen és vakon, de törhetetlenül igyekeztem, ezért nagy hála virágzott ki szívemben . . .

Cecil: Amit én tettem, azt a szeretet szavára cselekedtem és ezért hála nem jár.

Marabut: S mégis engedd meg, hogy megkérjelek valamire. Kérésemmel nem akarlak megbántani, de mégis szeretném tudni a nevedet!

Cecil: (*mintha egy kis gyermekkel beszélne gyöngéden*) A nevedet akarod tudni? Minek akarod tudni a nevedet, minek

az neked? (a Marabut egy mozdulatot tesz, mintha akarná újra kérni): Jó, megmondom, a nevem: „Cecilia!“

Marabut: Hiszem és remélem, hogy most eljutok az ő színe elé s akkor leborulok előtte és így fogok szólani hozzá: „Óh uram, Jézusom, fogadd szeretettel egy megtért gyermekedet és hallgasd meg kérését. Áldd meg minden jószággal azt a tisztaszívű nőt, akit a földön Cecilia nővérnek hívnak . . .

Cecilia (simogatja): Ó Marabut! A mi Istenünk tudja, hogy én *ki vagyok!* Annak nem kell jelenteni, hogy valaki jó-e vagy rossz-e? Mert ő mindent tud, mindent lát, ő mindent hall és felismeri mindenki szívében az igazságot.

Marabut: Én most azt hittem, hogy hálából tehetek érted valamit, én szegény öreg vándor . . . Igazad van, hiszen azt sem tudom, hogyan szóljak hozzá.

Cecilia: Ahogy a szíved súgja. Nézd összetesszük szépen a kezünket ketten (Cecil letérdel a Marabut mellé), befeié figyelünk, hallgatjuk, mit *szól most a szívünk*, mely tele van az ő dicsőségével s akkor azt fogjuk érezni, hogy a szavak önkénytelenül tódulnak ajkunkra.

Marabut . . . (visszaemlékezve, úgy mondja): „Te-érted halok meg Uram, Jézus“.

Cecil: Mindnyájan vándorok vagyunk a földön és könnyű az út annak, aki te benned hisz. Mi Urunk Jézusunk!

Marabut (utánamormogja): . . . aki tebenned hisz én Uram Jézusom . . .

Cecil: Könnyű annak, aki hittel és bizodalommal viszi a keresztet, mint ahogy te vitted miértünk, tévelygő emberekért.

Marabut (mormogja): . . . értem is vitted a keresztet Óh Uram . . . Értem, nagy bűnösért . . .!

Cecil: Szeretettel vagy hozzánk, már születésünk első percében. Magadhoz öleled atyai szívedre a kisdedeket, megbocsátasz nekünk, akik vétkezünk és szeretettel fogadsz öledbe életünk utolsó órájában. Ha nem is tudtuk híven követni szent szavadat . . .

Marabut (felkiált): Jézus! . . . Jézus! . . . Jézusom légy velem! Életem utolsó percében!

Cecil: Az Atyának, Fiúnak, Szentlélek Istennek nevében!

Marabut: Hála neked! Mert metanítottál benne hinni.

Cecil: Dicsőség az egekben Istennek, mert benned Krisztus újra feltámadott!

Marabut: Lelkem megtalálta nyugalját...

Cecil: Újraszületél!

Marabut (*hirtelen feláll, minden erejét összeszedve, kitarja karjait*): Boldog vagyok (*összerogy és végignyúlik a földön*).

Cecil: (*föléjehajol, ajkához tartja a keresztet*).

Marabut (*Nehezen hörgő hangon felsóhajtva*): Jézusom! (*Meghal*).

Cecil (*lefogja a halott szemét, a keresztet leoldja magáról és azt a Marabut összekulcsolt két kezébe teszi és lehajtott fővel mondja*): Meghalt!

(*Ebben a pillanatban felhangzik a kolostorból a kitaruló ajtón át a diadalének*):

Feltámadott! Krisztus feltámadott! Hozsánna, Hozsánna! (*Harangzúgás és ének*).

Függöny.

Színpadokkal szemben kézirat.

Minden jog, az előadás, a fordítás és filmesítés joga is a szerzőnél (Budapest, IV., Semmelweis-u. 14.) szerezhető meg.

Felelős kiadó: Hampó József igazgató.

Budapesti Hírlap nyomdája. — Felelős nyomdavezető: Nedeczky László igazgató.

